

25^e zondag door het jaar – 21/22 september 2024

Eerste lezing (Jak., 3, 16-18) Uit de brief van de apostel Jacobus

Broeders en zusters,

Waar jaloezie en eerzucht heersen, daar treft men ook onrust en allerlei minderwaardige praktijken aan. De wijsheid van boven is vóór alles zuiver, maar ook vredelievend, vriendelijk, altijd voor rede vatbaar, rijk aan barmhartigheid en aan vruchten van goede werken, onpartijdig en oprecht. De vrucht van de gerechtigheid wordt in vrede gezaaid voor hen die vrede stichten.

Evangelie (Mc. 9, 30-37)

In die tijd trokken Jezus en zijn leerlingen door Galilea. Hij wilde niet dat iemand het te weten kwam, want Hij was bezig met onderricht aan zijn leerlingen. Hij zei tegen hen: `De Mensenzoon wordt uitgeleverd en valt in de handen van mensen. Ze zullen Hem doden, en drie dagen na zijn dood zal Hij opstaan.' Ze begrepen dat woord niet, maar ze durfden Hem er ook niets over te vragen. Ze kwamen in Kafarnaüm. Thuis vroeg Hij hun: `Waar hadden jullie het onderweg toch over?' Maar ze zwegen, want ze hadden onderweg ruzie gehad over de vraag wie de grootste was. Hij ging zitten, riep de twaalf en zei hun: `Als iemand de eerste wil zijn, zal hij de laatste van allen zijn en de dienaar van allen.' Hij haalde er een kind bij, zette het in hun midden, sloeg er zijn armen omheen en zei tegen hen: `Wie een van zulke kinderen ontvangt in mijn naam, ontvangt Mij. En wie Mij ontvangt, ontvangt niet Mij, maar Hem die Mij gezonden heeft.'

Overweging.

Hier rondom het altaar staan 12 lichtdragers, lampen, die we ook de '12 apostelen' noemen. De 12 vrienden van Jezus die ook de eerste volgelingen van Hem zouden worden. Lichtende voorbeelden ook, maar niet altijd. Drie jaar lang zijn ze met hem op pad geweest en nog steeds begrijpen ze het niet. Ze willen of kunnen niet begrijpen dat als je de wereld wilt verbeteren, de wereld mooier wilt maken tot geluk van *iedereen*, dat dit een moeilijke taak is, dat je daarmee tegen zere benen aan schopt, dat daar lijden (met lange ij) het gevolg van kan zijn. Dat je daarmee aan een andere wereld werkt, die vaak haaks staat op de werkelijkheid waarin zij toen en wij nu leven....

De ruzie van de leerlingen, wie de grootste was, de belangrijkste, geeft aan wat er in de gewone wereld gebeurt. Toen al, in Jezus tijd, maar ook nu nog. Mensen willen meetellen, aanzien hebben, status of macht. Wanneer je Jezus echt wil volgen, dan kom je op voor 'de kleinen' van de samenleving, voor wie niet meetellen, geen stem hebben, de underdogs. En dat wordt je vaak niet in dank afgenomen.

Daarom zet Jezus een kind in hun midden; niet zo'n schattig kind dat de koningin een bloemetje komt geven; niet een kind waarmee voetballers het veld op komen lopen. Nee, ik stel me voor dat we moeten denken aan een kind uit een vluchtelingenkamp, een kind op de vuilnisbelt van een grote stad, een kind in een overvol Ter Apel.... Met die kinderen voelt Jezus zich verbonden. Kijk, zegt Hij, als je je niet te groot voelt om zo'n kind voorop te zetten, als je de kwetsbare mensen die in armoede leven als jouw gelijke beschouwt en daadwerkelijk daarnaar leeft, dan hoor je bij mij. Dat is echte liefde, dan ben je een licht voor de wereld.

En de 12 apostelen hebben het uiteindelijk ook begrepen, na Jezus' dood. En zij zijn Lichtdragers geworden, als navolgers van Jezus, die Zijn Licht verspreid hebben over de wereld. En wij allen, zoals we hier zitten, kunnen wij dat ook zijn? Kunnen wij de lichtdragers van de 21^e eeuw zijn.

Veel ellende, ruzie en onenigheid (in het groot en in het klein) komt ook nu nog heel vaak voort uit oneerlijke machtsverhoudingen (ik denk aan mensen uit het AZC tegenover ‘gewone burgers’; leidinggevenden tegenover hun personeel), of uit het feit dat de een zich beter of meer acht dan de ander (ik denk aan sommige politici die beslissen over boeren of mensen met een uitkering, zonder zich af te vragen wat dat voor hen betekent) of uit jaloezie of angst (ik denk aan de angst van mensen dat Nederland vol is, dat er geen huizen genoeg zijn of werk). Natuurlijk willen we allemaal dat er gerechtigheid komt en welvaart voor iedereen, maar onze eigen economie en mijn eigen huishoudboekje mag er niet onder lijden. En vrede willen we allemaal, maar moet ik dan steeds de eerste stap zetten? Jazeker, zou Jezus zeggen. Jazeker! En nog eens jazeker! Daarvoor moeten we ons durven spiegelen aan een klein kind, in alles afhankelijk, in alles ontvankelijk en het leven zien als een dagelijks geschenk. Daarvoor moeten we de wereld durven zien door de ogen van zo’n klein kind: zonder eigen belang, bereid om te delen, niet bang om een stap terug te doen zodat een ander vooruit kan komen.

En omdat we deze eigenschappen van kleine kinderen zo snel verleerd en vergeten zijn, wil eindigen met een tekst van de werkgroep Levensecht: de litanie van een kind:

Voor hun lachende gezichten, voor hun verborgen droefheid, voor hun spontane gebaren, voor hun ongekennde kracht, open onze ogen, Heer.

Voor hun open ogen, voor hun vlugge voeten, voor hun tekeningen, danken wij U, Heer.

Als zij ons verwelkte veldbloemen geven, als zij naar ons toekomen, als zij ons de waarheid vragen, open dan ons hart, Heer.

Maar als zij onhebbelijk zijn, als zij trager of sneller zijn, als zij lawaaiër zijn, leer ons dan geduld, Heer.

Amen.